

[Geert-Jørgensen.]

kriseramte Skatteydere i at miste deres borgerlige Rettigheder.

Jeg øjner naturligvis visse Vanskeligheder ved Administrationen af en Lov som den her foreliggende, men Vanskeligheder, som man vel formentlig kan komme over; det er vel vanskeligt saadan i det enkelte Tilfælde at vide, om Trangsarsagen nu ogsaa er Arbejdsløshed. Hvad vil man f. Eks. sige, hvis en Mand kan faa Arbejde til 5 eller 10 Ø. under den tariffmæssige Løn, men holder strengt paa Tariffen og nægter at tage Arbejdet? Er Hjælpens Nødvendighed og Bortfald af Fattighjælps Virkninger saa begrundet i Arbejdsløshed? Saadan kan der være forskellige Forhold, hvor det nok kan være vanskeligt for Administrationen at skønne over, om Trangsarsagen virkelig er Arbejdsløshed eller andre Forhold, som bunder i Erhvervskrisen. Men det vil selvfølgelig den højtærede Socialminister svare paa, og det er ogsaa muligt, at Vanskelighederne ikke er saa store, som jeg paa visse Omraader synes, at de er.

Men det er ikke alene Arbejdere og Folk, der er arbejdsløse, dette Lovforslag tager Sigte paa, men Folk i det hele taget, der er ramt af Krisen. Deri har det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen naturligvis Ret, at det omfatter ogsaa mange andre end Arbejdere, men jeg synes ikke, det ærede Medlem har Ret til, som han gjorde paa sin lidt haarde Maade, at sige om hele dette Forhold, at det er Lokkemad, som Socialministeren sætter paa for at faa Venstre og Konservative til at gaa med. Nej, der er virkelig udover Arbejderne uhyre mange Mennesker, som er kriseramte, der er — jeg tror i øvrigt, Socialministeren nævner det i Bemærkningerne — Smaahaandværkere paa Land og i By og adskillige andre, der er kriseramte.

Blot en lille Oplevelse. Der stod forleden Dag en Mand i min Stue; han havde haft en ret stor og god Forretning og levede borgerligt godt, men nu var han kriseramt, hele Forretningen gaet i Stykker. Han savnede den Dag Midler til at købe Middagsmad til sin Kone og sine Børn, og han var taknemmelig for af mig at modtage en Hjælp paa 10 Kr., saa var dog den Dag reddet. Den Slags Mennesker er der for Øjeblikket Tusinder af her i vort Land, Folk, som ikke er Arbejdere, som tværtimod har været Arbejdsgivere, men som nu er kriseramte og staar og mangler Midler til at købe Middagsmad til Kone og Børn.

Det er baade Synd og Skam at henviser ikke blot hæderlige Arbejdere til Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger, men

ogsaa de mange andre Borgere i vort Land, som er kriseramte. Jeg tænker her ikke mindst paa de mange Landmænd, der har forladt Hus og Hjem, og jeg kender ogsaa af den Kategori adskillige, der nu sidder uden Eksistensmidler af nogen Art, og som ikke har anden Udvej end at henvende sig til det offentlige Fattigvæsen. Men de er for gode til at modtage Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger, saa derfor, paa Grund af alle disse Ting, vil vi Retsforbundsfolk stemme for denne Lov.

Den betyder jo for en kort Tid Ophevelse af en vis Paragraf i Fattigloven af 1891, men kun indtil 31. December 1933, altsaa for kortere Tid; Loven er tidsbegrænset og tidsbestemt, og naar den Tid er forbi, træder Fattigloven af 1891 igen i Kraft med sine Bestemmelser om Hjælp med Fattighjælps Virkninger. Den højtærede Socialminister maa formodentlig tænke, at til den Tid er Krisen væsentlig ovre og bedre Forhold indtraadt, og vi maa ønske, at Regeringen ikke maa skuffes i dette Haab. Jeg har imidlertid ikke megen Tro til, at Krisen er ovre til 31. December 1933, men jeg vil haabe, jeg har Uret, for alle gaar vi jo og længes efter, at der maa komme Tider, hvor der igen er Arbejde og Arbejdsfortjeneste, og hvor Menneskene igen kan klare sig selv ved deres eget Arbejde, saa at en Lovgivning som den foreliggende kan blive overflødig.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg beder undskyldte, at jeg optager det høje Tings Tid endnu et Øjeblik. Jeg skal bestræbe mig for at tale kort, saa meget mere som en Partifælle af det ærede Medlem, som nu talte, nemlig det ærede Medlem Hr. Axel Dam, for lidt siden uddelte til de fleste af os en Seddel med 5 Rottøer tagne fra forskellige Forfattere rundt om i Verdenshistorien, og det sidste af dem lyder saaledes: Hos alle intelligente Mennesker vil man finde en Tilbøjelighed til at udtrykke sig kort; det er en Mand, der hedder Lichtenberg, som vistnok har et stort Navn indenfor Retsstaten, der har udsagt dette.

Jeg vil gerne tillade mig at understrege de Bemærkninger af min Ven, det ærede Medlem Hr. Ulrich, som gik ud paa at tilsige dette Lovforslag en velvillig Behandling, idet jeg gør opmærksom paa, at der indenfor det konservative Folkeparti, hos de fleste af dets Medlemmer, hersker god Villie til at faa noget ud af dette Forslag. Forholdet er jo det, at ethvert retsindigt Menneske maa erkende, at naar en Medborger paa Grund af Arbejdsløshed, paa